

— Гладенъ ли си, а? Ела да се наядешъ и да видишъ новия си домъ!

Тодоръ даде на кученцето да се нахрани и не знаеше вече, какъ да му се радва. Той весело разговаряше съ него, разпитваше го като човѣкъ, разправяше му, каквото му дойдѣше на ума и, най-после, му избра името Сепъ.

Когато Тодоръ тръгна, Сепъ веднага го последва и го придружи до фабриката.

Отъ този день кучето винаги отиваше съ господаря си до фабриката и търпеливо го чакаше, докато дойде време пакъ да се върнатъ у дома.

Така изминаха нѣколко години въ непрестанна дружба. Всички бѣха свикнали да виждатъ кучето и младия работникъ все заедно.

Веднѣжъ, презъ време на работата, Тодоръ падна отъ високата скеля. Когато се спустнаха да му помогнатъ и да го вдигнатъ, видѣха, че му бѣше счупенъ гръбнакътъ. Младиятъ човѣкъ страдаше много, но не бѣше изгубилъ съзнание. Той въртѣше очитѣ си наоколо, и другаритѣ му разбраха, че иска да види любимото си куче, единствениятъ му приятелъ въ свѣта. И го повикаха. Тодоръ се обади на Сепъ. Умното куче веднага разбра, че нѣкакво нещастие е сполетѣло господаря му. То лизна ржката му, прилекна, протегна глава върху преднитѣ си крака и впи погледъ въ него.

Когато вдигнаха работника и го понесоха къмъ болницата, Сепъ не се отдѣли отъ него. Съ наведена глава и леко пристѣпващъ на прѣсти той вървѣше до господаря си. При вратата на болницата Тодоръ съ мжка извърна очи къмъ кучето, едва го погали по главата и прошепна:

— Сепъ, чакай ме тука!

Послушното куче веднага легна предъ вратата и зачака. Следъ нѣколко часа господарьтъ му умрѣ и тѣлото му изнесоха презъ задната врата. Сепъ не знаеше това и остана да чака на мѣстото си. Той гледаше постоянно къмъ вратата и, при всѣко нейно отваряне, потрепваше отъ радостна надежда, че това е господарьтъ му.